

VYKOUPENÍ
ČERNÉ
VLAŠTOVKY

MARTIN FIŠER

● — pointa

Vykoupení Černé vlaštovky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.poita.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Martin Fišer

Vykoupení Černé vlaštovky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VYKOUPENÍ
ČERNÉ
VLAŠTOVKY

MARTIN FIŠER

● ■ pointa

2022

Vykoupení Černé vlaštovky

Martin Fišer

© Martin Fišer, 2022

Cover © Martin Stehlík, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-7650-849-1

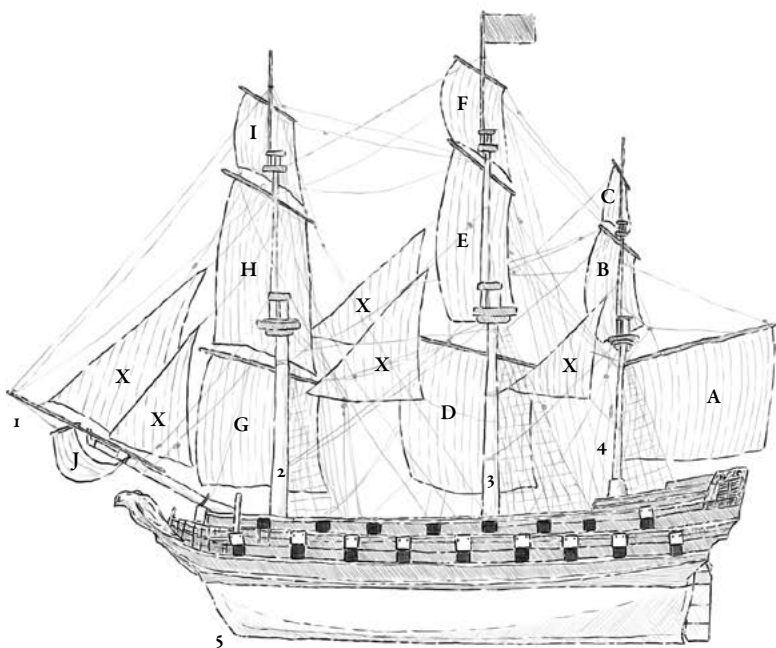
ISBN e-knihy 978-80-7650-973-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-974-0 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-972-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Věnováno mé mamince.
Děkuji, že jsi mě vždy podporovala ve všem,
co jsem chtěl dělat.*

ČERNÁ VLAŠTOVKA

18 osmnáctilibrovek, 16 dvanáctilibrovek, 2 dlouhé devítilibrovky, 156 párů rukou

TAKELÁŽ FREGATY

1 Čelen	D Hlavní plachta
2 Přední stěžeň	E Hlavní horní plachta
3 Hlavní stěžeň	F Hlavní královská plachta
4 Zadní stěžeň	G Přední hlavní plachta
5 Kýl	H Přední horní plachta
A Vratiplachta	I Přední královská plachta
B Zadní horní plachta	J Čelenová plachta
C Zadní královská plachta	X Stěhovky

KAPITOLA I

NELEHKÝ ÚKOL

8. dubna 1770

Náš příběh začíná v Londýně, ve čtvrti Westminster. Mladý muž oblečený v námořní uniformě se zrovna prochází po whitehallské zahradě, která leží nedaleko jednoho z největších vládních orgánů na světě, rozlehlé budovy jménem Westminsterský palác. Modrý kabát se šosy a s řadou vyleštěných pozlacených knoflíků lehce odrážel odpolední sluneční svit. Bílé manžety rukávů a zapínání na hrudi naznačovaly, že se jedná o důstojníka. S dvourohým kloboukem pod paží se kochal barvami, tichem a čerstvým neslaným vzduchem, který plnými doušky vychutnával společně s krásou a vůní kvetoucích ovocných stromů, květin a tráv. Lehký větřík se mu opíral do čerstvě ostříhaných hnědých vlasů. Pevná půda pod nohama pro něj představovala příjemné zpestření, neboť po několika letech na houpající se palubě lodi mu už začínala scházet.

„Snad to není mladý pán Johnson,“ oslovil jej postarší kolemjdoucí a položil mu lehce ruku na rameno.

Námořník se vytrhl z myšlenek a prudce se otočil za dlouho neslyšeným, leč podezřelým známým hlasem. „Pane profesore?!“ s překvapením odvětil a s úctou potřásl svému bývalému lektorovi rukou.

„Vidím, že jste to už dotáhl na poručíka,“ pravil stařec. „Čas bohužel plyne, už to bude pěkná řádka let, kdy jste naposledy seděl

v lavici na mých hodinách v Královské námořní akademii, povězte, kam vás vítr zavál,“ vyběhl jej a společně se usadili na nedalekou lavičku.

„Před pár dny jsem se vrátil z HMS Glasgow, na kterou jsem nastoupil před čtyřmi roky, hned po zkouškách. Pluli jsme hlavně po Karibském moři a chránili konvoje zboží z Nové země,“ odvětil lehce nostalgicky Johnson.

„Předtím jste byl praporčíkem kde?“ dotázal se profesor zvědavě.

„Během studia jsem byl rok na jedné šalupě,“ mávl rukou. „Tohle by mohlo být snad poprvé, co se dostanu na moře v pořádné fregatě nebo válečné lodi,“ spekuloval nad touto skutečností a zatukal na dřevo, aby nic nezakřikl.

„Věřím, že už by vám změna velmi prospěla,“ pousmál se. „Nikdy ale nezpochybňujte kvalitu a půvab našich lodí, jakkoliv malých,“ a varovně zvedl vrásčitý ukazováček. „Pamatuji si, když se ta pěkná, rychlá fregata o dvaceti dvanáctiliberních dělech ještě stavěla, chlapče,“ zavzpomínal a opřel se opět o lavičku.

„Omlouvám se, ale už bych rád konečně dostal možnost dokázat, čeho jsem schopen,“ snažil se ospravedlnit.

„Já vím,“ usmál se showivavě na svého žáka. „Přišel jste se sem jen tak podívat?“ dodal, aby řeč nestála.

„Dnes jsem byl pozván na schůzi Ministerstva námořnictví,“ pochlubil se. „Upřímně jsem překvapen. Podle mě tam budu muž s nejnižší hodností.“

„To je doopravdy čest, chlapče. Takové pocty se nedostane každému,“ přitakal mu profesor.

„Což mi připomíná...“ sáhl rukou do kapsy kabátu, aby se podíval na kapesní hodinky. „Už bohužel budu muset jít, rád jsem vás ale viděl,“ vstal a teprve potom, co učitel opětoval pozdravy na rozloučenou, vyrazil po prašné cestě směrem k budově Královského námořnictva.

Silnice byla zaplněna kočáry a chodníky lidmi, kteří buď cestovali do některé z přilehlých administrativních budov, nebo šlo o návštěvníky kochající se uměleckými stavbami nebo rozlehlými zahradami. Dlouhá řada domů natěsnaných z obou stran třídy představovala nekonečný tunel. Po krátké cestě dorazil k třípatrové budově nacházející se mezi divadlem a kanceláři. Ladně bral schody po dvou, aby neztrácel čas.

Vešel dovnitř a ocitl se ve vstupní hale rozdělující dům na příslušná křídla, kde každé jednotlivé zasedání, porady či kanceláře politiků měly své vyčleněné místnosti. Vydal se po točitém schodišti do druhého patra, kde se shromáždění, jehož byl členem, konalo. Bedlivě sledoval čísla místností, až někde v půlce dlouhé chodby zastavil u dvoukřídlých dveří. Stoupl si k oknu naproti nim a opřel se o parapet, kde vyčkával na příchod politika, který ho sem pozval. Na stěnách si teprve až teď všimnul maleb s loděmi a námořními bitvami, různých kýchů, ale také meče s mušketou, jež vyplňovaly jinak nudné bílé koridory. Po krátkém čekání se z konce chodby přihnul zpocený, obtloustlý, ale velice vážený správce Westminsterské námořní kanceláře. Ten si už z dálky prohlížel mladého muže čekajícího u dveří a kapesníkem si otíral orosené čelo. Hned jak k němu dorazil, nastavil pravici s několika prsteny, aby se mohl s panem Johnsonem pozdravit.

„Dobrý den, Henry, nemusel jste na mě čekat, hlavně když mám sám zpoždění, ale tak pojdte, dneska máme důležitou schůzi, ve světě i na moři se dějí věci,“ zadýchaně, leč nadšeně oznámil. Oba vešli do místnosti plné lidí sedících kolem dlouhého dubového stolu. Do čela zasedl správce a rukou pobídl Henryho, aby se posadil do zbývající prázdné dřevěné židle s čalouněnými zády. Zbytek míst již obsazovali kapitáni, admirálové a jiné vysoce postavené osoby. Seděli zde jak politici ve věci kolonií Nového světa, tak kapitáni známých lodí, jako je například HMS Ocean nebo HMS Queen.

Byl zde i Henryho bývalý kapitán Arthur Avery, který velel lodi Jeho Veličenstva – HMS Glasgow. „Začneme, vážení,“ zvolal hlasitě správce, aby upoutal pozornost osazenstva, šum a klábosení rázem utichlo a práci už byla věnována veškerá pozornost. „Jako první je na programu rekapitulace posledních dvou měsíců,“ odkašlal si a vzal do rukou své poznámky.

Následoval dlouhý monolog týkající se informací z námořního dění. Přeprava surovin z britských kolonií probíhala, až na menší časová zpoždění, bezproblémově, až na výjimku, o které se nechtěl hned v úvodu zmiňovat a nechával jí vlastní bod programu. Stavba lodí a flotil pokračovala dle plánů a Británie upevňovala svoje postavení ve světě po sedmileté válce s Francií pomocí kolonií, jak v Novém světě, tak v Africe. Obchod s otroky byl nedílnou součástí této levné pracovní mašinérie, bez které se jakákoliv světová instituce nemohla obejít. Každý týden tak vyplouvala jedna z několika fregat britského námořnictva z afrických přístavů Guinejského zálivu, které byly také pojmenovány jako Otročí pobřeží. Lodě speciálně upravené, aby pojmuly co největší množství otroků, pluly kolem tří týdnů až měsíce do jedné ze třinácti vybraných britských kolonií, kde byli otroci okamžitě prodáni kolonistům nebo posláni do továren. Jedinou spásu pro tyto ubohé lidi představovali bukanýři – svobodní námořníci také známí jako piráti. Představovali jedinou možnost vyprostit se z okovů bledých tváří a být strůjcem svého štěstí na moři v tomto nespravedlivém světě. Tito zločinci se díky takovým činům stali největším trnem v oku nejen Britského impéria. Každý z přisedících opovrhoval tímto způsobem života, i náš důstojník Henry, který se dokonce zúčastnil několika potyček při přepravě nejen lidského zboží do kolonií, ale i do měst jako byl například Boston nebo Charleston.

Myšlenka otroctví ho zavedla jinam a přestal vnímat své okolí. V koutku mysli lehce zpochybňoval nelidské chování svých

nadřazených, ale byl jen jeden z mála, a nemohl tak nikdy nic namítnout proti této praktice, jež už fungovala po desítky let. Přepravení lodě, které nedisponovaly palebnou silou, početnou posádkou ani výší platu, kvůli kterému by námořníci riskovali svůj život, byly většinou chráněny fregatou, nebo hned několika, téměř té nejnižší třídy, podobných té, na níž se pár let plavil i Henry. Čím dražší náklad, tím schopnější doprovod, protože piráti začali být vzácnější a desítky útoků, jež byly součástí života na moři, se postupně přehoupaly jen do řádu jednotek.

Henry rád přispěl k jejich pádu, jež s radostí sledoval na vlastní oči. Nebylo divu. Během posledních desítek let vláda i námořnictvo udělaly vše proto, aby omezily tento způsob obživy, a to jednak pomocí veřejných poprav, které krom pobavení vyvolávaly mezi lidmi strach, tak i formou odpustku, který zaručoval návrat britského občanství a prominutí všech činů proti koruně. Tento chytrý krok ve formě úřední amnestie rozpoltil v první polovině osmnáctého století první a poslední pirátskou republiku města Nassau na Bahamách. Zvolené způsoby velmi efektivně zabíraly a potřeba protekce přepravců v Karibském moři klesala. Avšak po moři se stále plavilo několik odpůrců systému a příznivců pirátství, jež nerepresentovalo jen prosté krádeže na moři, ale rovněž smysluplnou demokracii. Ale zánik tohoto životního stylu a rebelie už byl jen otázkou času, jelikož potupné smrti se dočkala většina slavných pirátů.

Jakmile bylo otevírací téma programu vyčerpáno, jeden z členů požádal o slovo. „S dovolením bych se rád zaměřil na události z páteho března,“ promluvil silným hlasem pan August, který Henryho vytrhl z myšlenek zpět do zasedání.

„Narážíte snad na incident v Bostonu?“ ozval se kapitán Avery z druhé strany stolu a v místnosti zavládlo jisté napětí.

„Klid vážení, klid,“ zjednal si správce pořádek. „Jsem si plně vědom situace. Jedná se o stále čerstvou zprávu, takže pro jistotu

zrekapituluji oficiální dopis. Zní takto: *„Dne 5. března ve večerních hodinách před celnicí vypukly nepokoje týkající se vysokých daní spotřebního zboží. Konflikt pak dále eskaloval, poté co kolonisté provokovali strážníky a zaútočili na ně. Vojáci byli nuceni vybrožovat střelbou. Ve vyhroceném okamžiku jeden ze strážníků vystřelil, a to i přes přímý zákaz nadříceného, další rány padly během chvíle. Několik civilistů bylo zraněno a tři zemřeli na místě,“* dočetl a zasedl zpět do židle.

Politici v tichosti přemýšleli. Tento incident dával kola revoluce do pohybu. Nespokojenost vůči králi Jiřímu III. a britskému parlamentu pomalu rostla a první semena vzpoury byla do mysli kolonistů již zasetá. Naši britští poslanci na tyto zprávy reagovali znepokojeně.

„Stát potřebuje peníze pro armádní rozvoj,“ zazněl jeden z komentářů. „Nikdo nevíme, co ti proklatí Francouzi zase rozpoutají za válku, mír je v těchto dobách velmi křehký a ošemetný.“ Načež několik přisedících kývalo hlavou na znamení souhlasu.

„Podobná nespokojenost rozpoutala pirátství. Podle mě bychom v této věci měli pokračovat velmi delikátně,“ argumentoval klidně jeden ze starších admirálů.

„Je pravda, že se v Novém světě něco chystá, lidé jsou nespokojení, kolonisté nemají žádné zastoupení v parlamentu,“ podpořil další z mužů předchozí prohlášení.

„Pánové, pánové,“ vstoupil správce do této slovní potyčky. „Nechte si tyto spekulace pro sebe. Informoval jsem vás o oné záležitosti, ale prosím, zde se projednávají hlavně námořní věci, politiku nechte na jiná jednání, pane Auguste,“ a zamračene se na dotyčného podíval. Napil se ze sklenky a zorganizoval si poznámky, aby mohl opět v klidu pokračovat.

„Abychom se dostali k jádru schůze, přesuneme se v tématu. Před čtyřmi týdny byla přepadena obchodní loď Královského

námořnictva, přibližně sto padesát mil od Floridy, vezoucí náklad hedvábí, kožešin, tabáku a dalších surovin.“ Nejednalo se o žádnou zvláštní událost, a proto členové nevěděli, kam správce touto zprávou míří, ale přesto nikdo nepoložil otázku a nepřerušoval jeho monolog. „Po údajném přepadení na moři byli zbylí členové posádky zachráněni další lodí, která po obchodní stezce téhož dne plula.“

Teď už jeden ze členů nevydržel a skočil muži do řeči: „Všichni zde víme, že k pirátství stále dochází, ptám se ale, oč tu běží? Věřím, že váš čas je cennější než nějaký náklad čaje a bavlny,“ prohlásil kapitán HMS Ocean trošku asertivněji, než si přál.

„Loď krom spotřebního zboží převážela dopis obsahující informace o francouzských koloniích, jejich postupu do vnitrozemí i náčrtky nových lodí a děl. Doufám, že nemusím zdůrazňovat, co takové informace můžou v cizích rukou způsobit,“ odvětil velmi ustaraně politik, který už byl s touto skutečností obeznámen.

„Takže nikdo neví, zda to byli piráti nebo snad francouzští bukanýři,“ opravil se kapitán HMS Ocean.

„Francie by se neodvážila zaplatit si nájemné piráty, aby v jejich jménu přepadali naše lodě. V tomhle má prsty jedině obyčejný špiňavý pirát, který jedná na vlastní pěst,“ argumentoval politik a důrazně zatúkal prstem o stůl.

„Může mi někdo vysvětlit, jak se mohli tyto vojenské informace dostat na obyčejnou obchodní loď?!“ vstal opět drze pan August. Správce mu už chtěl dát poslední varování, avšak ostatní účastníci také začali divoce pokládat otázky, jak mezi sebou, tak na pana správce, který vždy měl připravenou odpověď, až doteď.

„Z předběžného šetření situace bylo usouzeno, že dokumenty byly na danou loď umístěny omylem. Přesněji, tyto dokumenty měly být přepraveny do království pomocí válečné lodě, ale balík s bavlnou, do nějž je ukryti, byl lidskou chybou naložen na již zmíněnou obchodní loď Margaret.“ I přestože tato chyba mohla ohrozit

mír v celé Evropě, lidé dávali vinu systému, kterým se tyto delikátní záležitosti řešily.

„To nebyla chyba, sami máme ve francouzských koloniích zvědy a špiony,“ vložil se do debaty další člen, „proto je logické, že i oni mají nějaké v našich řadách.“ Tento názor spustil vlnu dohadů. Situace se mohla zdát neřešitelná, nicméně pořád zde existovala možnost, že dopisy shořely společně s lodí. Je možné, že útočníci tyto dokumenty nechťeně zničili. To ovšem nikdo z politiků nehodlal riskovat, a proto bývalý kapitán Henryho Johnsona společně se správcem došli k důležitému rozhodnutí.

„Předám teď krátké slovo kapitánovi lodě HMS Glasgow,“ oslovil správce kapitána Arthura Averyho, který už byl postarším mužem.

„Ano, děkuji za udělení slova,“ kývl a vstal, bez své berle s bolestnou grimasou v obličejí. „Po delší diskusi jsme usoudili, že je nutné vyslat do Karibského moře loď s posádkou, která bude schopná ztracené dokumenty získat. Na mysl nám přišlo několik různých mužů, již by možná dokázali tento úkol splnit. Pro mě to ale od začátku bylo jméno mého už bohužel bývalého důstojníka,“ podíval se přitom s úsměvem na Henryho. „Proto je mi ctí oznámit povýšení Henryho Johnsona na hodnost velitele, konečně budete kapitánem na své vlastní lodi,“ a dal se do potlesku, přičemž ostatní okamžitě následovali jeho příkladu. Všichni pak utvořili kruh kolem mladého muže a potřáslí mu rukou nebo jej poplácali po rameni. I přesto, že hodnost velitele byla nižší než hodnost kapitána, tak muži, již veleli lodi, byli ze slušnosti nejen posádkou jako kapitáni oslovováni.

Vskutku radostný moment dovršila Averyho řeč: „Pan Johnson nastoupil na naši fregatu před čtyřmi roky jako čerstvý důstojník a teď je mi ctí vidět ho mezi námi. I přesto, že ho čeká nelehký úkol, věřím v jeho schopnosti, které pod mým velením nabyl. Kdybych mohl, vydal bych se na tento úkol také...“ polkl a podíval se na svoji

nohu. „Avšak pro mě je už čas předat štafetu mladším. Doufám, že mě nezklamete, ať na vás můžu být hrdý, gratuluji, Henry.“

Po dalším kratším potlesku správce ihned navázal na rozkazy pro novopečeného velitele. Díky zkušenostem získaným roky praxe při doprovázení obchodních lodí se stal nevědomky perfektním kandidátem pro tuto misi. Jak se vzápětí dozvěděl, jeho úkolem bude najít, zajmout nebo zneškodnit plavidlo zodpovědné za útok na obchodní loď Margaret. Hlavním cílem je zmocnit se dokumentů, které jsou nejspíše v rukou nepřítelů.

„Je velmi pravděpodobné, že tyto dokumenty budou chtít prodat francouzským politikům a ohrozit tak mír nebo naše kolonie v Novém světě. Děkuji za pozornost,“ pronesl správce a ukončil dnešní schůzi. Když se měl Henry po skončení schůze k odchodu, správce jej chytl za paži a posunkem mu naznačil, že s ním ještě chce mluvit v soukromí. Předal pak Henrymu dopis zapečetěný voskem se symbolem Královského námořnictva a dodal: „Zde máte oficiální informace a rozkazy z nejvyšších míst, ale než odejdete, chci vám sdělit,“ začal tajemným hlasem, „že jsem zaslechl nějaké zprávy o lodi Margaret a o dopisech, které přepravovala, a podle určitých zdrojů se tam krom špionážních informací také nacházel dopis s mapou týkající se jakéhosi ztraceného pokladu.“

Henry po těchto slovech nevěděl, co si myslet. Proč to říká právě jemu? Proč to neoznámil ostatním během schůze? V hlavě mu začala poletovat spousta otázek, ale žádné odpovědi. Aby alespoň ukončil ticho, vyhrkl: „Poklad? Jaký poklad?“

„Inu, nejedná se přímo o poklad, spíš o značnou sumu peněz, o níž nedávno vyšly na povrch informace od mých přátel z Bostonu. Můžu vám povědět krátký příběh, chlapče?“ otázal se čím dál tím tajemnější politik a Henry na znamení souhlasu kývl hlavou.

„Bedlivě tedy poslouvejte. Roku 1715 vyplula z Nového světa španělská flotila o 12 lodích vezoucí stříbro, zlato, mince a artefakty

do své rodné země. Na moři je dohnal hurikán a špatné počasí, kvůli čemuž jen jedna z lodí doplula do Evropy. Ostatních jedenáct bylo ztraceno v moři. Většinu už, i s obsahem podpalubí, našli na pobřeží Floridy, avšak některé jazyky se zmiňují o lodi, která ztroskotala na jednom z několika ostrovů východně. Posádka, která se neutopila, pak prý kdesi na tom místě zakopala vyplavené bohatství. Domnívám se, že jsme na stopě právě tohoto pokladu a vy, Henry, máte možnost a prostředky získat nám zpět tento ztracený dopis.“

„Ale proč jste tedy vybrali mě?“ nejistě pronesl po chvílce ticha.

„Moc lidem se v dnešní době nedá věřit. Neměl jsem to říkat, ale Avery se za vás zavázal. Pokud někdo má alespoň poloviční zkušenosti, zná Karibik jako svoje boty a dá se mu věřit, tak jste to vy, Henry.“

„Můžete se spolehnout, udělám vše, abych tento úkol splnil,“ pronesl vážně s nově nabytým sebevědomím.

„Věřím, že nás nezklamete,“ položil mu ruku na rameno. Z jeho tváře se dalo usuzovat, že je potěšen těmi silnými slovy. Oba vyšli ze zasedací místnosti na chodbu, kde se rozloučili a správce čerstvému veliteli popřál hodně štěstí. Na odchodu ještě Henrymu sdělil: „Za čtrnáct dní doražte do Liverpoolu, ubytujte se v hostinci U Admirála Petersona, kde na vás bude čekat jeden z vašich nových důstojníků. A abych nezapomněl, před měsícem jsem viděl, jak se dokončuje vaše nová loď, a musím říct, že je krásná.“

KAPITOLA II

VYVĚSTE ČERNOU VLAJKU

5. března 1770

Krásný bílý pták dvakrát mávl svými křídly ve vzduchu. Ladně vyletěl z koruny hustých, ostrovních stromů a jedině, co se před ním rozléhalo, byla mořská pláň. Nebyla ale pustá, několik mil před ním zrovna plula jakási hnědá tečka. Nabral výšku a s nataženými křídly rychle plachtil vzduchem. Netrvalo dlouho a dřevěnou bárku před sebou dohnal. Podélná vratiplachta na zadním stěžni dopomáhala plavidlu, stejně jako ocas zvířeti, ke správnému směru. Hlavní a přední stožár měl napnutou největší – hlavní – plachtu. Mezi jednotlivými dřevy se nacházely další, menší, takzvané stěhovky pověšené nad hlavami námořníků. Měly prakticky stejný úkol jako vratiplachta, s tím rozdílem, že se s nimi nedalo jakkoliv manipulovat a na svých lanech byly pevně, fixně napnuty. Pták ladně prosvištěl po mořské hladině a ze své perspektivy si mohl prohlédnout dvě patra děl periodicky vyskládaných v řadě, na levoboku měla loď dobrých devět osmnáctilibrovek a osm dvanáctilibrovek. Pak jako lusknutím prstu zmizel kolem přídě v dálce.

„Jděte vzbudit zbytek posádky,“ přikázal kapitán Černé vlaštovky, potom co od mizejícího zvířete odvrátil zrak zpět na palubu. Najít loď vhodnou pro přepadení bylo čím dál tím těžší. Hlad a touha po penězích ale hnaly posádku této pirátské lodi z Karibského moře

až na severní okraj Atlantského oceánu. Před několika hodinami na obzoru zpozorovali osamocenou šalupu plující po obchodní stezce. Po přiblížení se na vzdálenost dvou mil námořník ze strážního koše přečetl pomocí dalekohledu její název, byla to Margaret. Netušili, co nebo koho převáží, ale v dnešní době je lepší něco než nic. Loďmistr Jacob, zodpovědný za všechny námořníky na palubě, seběhl s rozkazem do mezipatra, kde začal pomocí zvonku a pokřiků probouzet ospalé muže z jejich houpacích sítí. I přes odmouvání a klení byli všichni během minuty připraveni plnit rozkazy.

„Pánové, pronásledujeme nejspíše britskou obchodní loď. Zásobny ve skladech se nám už tenčí a tohle je možná naše poslední možnost získat před návratem domů kořist, proto doufám v pevnou mušku a vítr v našich plachtách, pojďme si pro úlovek, chlapci!“ Za burácejícího pokřiku posádky, která poslušně stála pod jeho můstkem, ukončil kapitán projev.

„Všechny volné ruce, napněte plachty,“ zavelel okamžitě Jacob, mávaje přitom svými potetovanými pažemi. Námořníci se neflákali a jako dobře namazaný stroj se dali do práce. Vítr už se opíral do hlavních plachet. Následovaly ale horní a královské, které v tomto pořadí sice ubíraly na své ploše látky, ale byly posazené výše na stěžni. Skupinka pirátů jako opice vylezla po sítích a lanech na jednotlivá vodorovná ráhna, posadili se na ně a naráz rozvázali řadu uzlů, které dosud plachty držely srolované. Na palubě muži systémem provazů a kladek napnuli spodní konec látky, aby hned mohla nabrat do své celé plochy čerstvý vítr. Vlačovka nabrala nejvyšší možnou rychlost, jaké byla v tomto podnebí schopna, a lov mohl začít. Minuty plynuly a pirátský koráb, pod zatím velrybářskou vlajkou, se přibližoval čím dál tím blíže na dostřel dvou dlouhých devítilibrovek na přídi.

Původně loď na přepravu otroků byla během let upravována a vylepšována tak, aby splňovala potřebná kritéria. Vyvýšený můstek

na zádi, díky němuž měl důstojník ve své osobní kajutě pohodlí, byl předělán kvůli snížení a zmenšení odporu vzduchu. Vylepšení arzenálu představovalo taktéž kritický bod ve výbavě a každý volný prostor byl využit pro děla. Díky tomu byla tato fregata trefně pojmenovaná jako Černá vlaštovka, podle rychlosti, lehkosti a stěhovavosti tohoto ptáka. Obchodníci už jistě věděli, co je čeká, ale nebylo zde nic, co by je mohlo před nepřátelským plavidlem, jim ve všech existujících směrech nadřazeným, zachránit.

„Vyvěste černou vlajku!“ zavelel kapitán a během mžiku místo vlajky velrybářů na vrcholku stěžně zavlál černý prapor symbolizující pravidlo: „Vzdej se, nebo zemřeš.“ Na plátně nebyla žádná lebka nebo tesák, černá barva mluvila sama za sebe. Střelmistr Smith už stál na přídi s několika členy posádky, kteří se krčili vedle dvou nabitých dlouhých devítilibrovek, a peskoval je, aby mířili na takeláž, tedy na stěžně, ráhna a plachty lovené šalupy. Po chvíli pronásledování se dle odhadů dostali na dostřel a Smith zavelel k palbě. Zpětný ráz děl chtěl okamžitě odhodit podvozek na druhý konec paluby, ale lana, jež se okamžitě napnula, tomu zabránila. Dvě koule na řetězu vyletěly z hlavně. Jeden z chlapců ladně přeskočil dřevěné zábradlí, aby mohl vyjít na čelen, a získat tak lepší výhled. Tělem se naklonil, aby mu stěhovky čelene nepřekážely, a vytasil svůj dalekohled.

„Zasáhli jsme lanoví vratiplachty,“ oznámil nadšeně, až se mu zachvěly kudrnaté vlasy.

„Výborně, chlapci, pošleme jim tam ještě jednu salvu,“ rozkázal. Dříve než stihl dokončit větu, muži už automaticky pomocí železné spirály čistili hlaveň od zbytků střelného prachu a nečistot z předchozího výstřelu. Po prvním kroku přišla na řadu mokrá houba, která zajistila, že se v hlavni nenacházelo nic, co by mohlo předčasně vznítit novou dávku střelného prachu. V momentě, co námořník vytáhl dlouhou tyč s již zmíněnou houbou, druhý už přicházel

s novou náloží prachu a dělové koule, kterou následně vložil do děla. Celý proces zakončili natáhnutím a naplněním křesadlového zámku černými zrnky. Dělo zvládla zkušená posádka nabít během minuty a půl, nejhůře během dvou minut a střelmistr Smith si velmi potrpěl na rychlost a zkušenosti svých střelců. Proto pořádal pravidelná cvičení, jichž se určená část posádky vždy povinně zúčastňovala. Mezitím, co se Černá vlaštovka stále pomalu, ale jistě přibližovala k obchodní lodi Margaret, už byla děla nabita, zaměřena a připravena k palbě, která měla být ještě nebezpečnější a přesnější než první. Druhý výstřel způsobil další, větší škody na takeláži a bezbranná šalupa se tak už mohla jen rychlostí pár uzlů nepatrně pohybovat. Nezbývalo jí, než čekat a doufat ve smilování.

Kormidelník dovedl pirátskou loď vedle obchodní a posádka dostala pokyn k nalodění. Lana s háky lítala mezi mořskou propastí oddělující dřevěné paluby. Za úspěšně zachycené provazy pak mohli námořníci ve skupinách tahat a ještě víc se tak přiblížit k cíli. Prkna pro přemostění zbylé mezery už byla přichystána a nic tedy nebránilo pirátům získat svou kořist. Jako první vstoupilo na palubu několik ozbrojených mužů s tesáky a pistolemi. Když loď prohledali a nepočtenou posádku spoutali, na palubu vkročil kapitán v černém dlouhém kabátu s červeným šátkem, bílé košili a s botami, které vydávaly na každém kroku těžké, hlasité dupnutí. Oběti pohlédly nahoru, kde nejdříve spatřili objemný černý plnovous sahající muži skoro až po prsa. Jeho tvář prozrazující nejednu bitvu doplňovaly hluboké hnědé oči a husté černé obočí. Celý vzhled dokončovaly tmavé vlasy stažené do umaštěného culíku s mašlí, které se kroutily po jeho zádech jako jedovatý had. Rukou ozdobenou náramky dal posádce pokyn k drancování. Muži se vydali do podpalubí a vlastně i do každého koutu loď, kde hledali jakýkoliv zpeněžitelný náklad. Kapitán se mezitím porozhlédl po spoutané posádce a započal s nimi rozhovor.

„Mé jméno je Edward Tenner, jak někteří z vás už určitě ví,“ slušně se představil tónem, který ale mezi rukojmími vyvolával hrůzu. „Pokud budete spolupracovat, slibuji, že se vám vůbec nic nestane. My pouze převezmeme vaše zboží a pak odplujeme,“ snažil se vyděšeným lidem aspoň trochu ulehčit od strachu ze smrti. „Tak...“ usměvavě si klekl před ně, aby jim mohl hledět z očí do očí. „Měl bych vědět o nějakém specifickém nákladu?“ a mával prstem, jako by rozpočítával svázané obecenstvo. „Třeba ty!“ a rukou obchodníkovi silně stiskl tváře.

„V podpalubí jsou balíky čaje a bavlny,“ koktal rozpačitě muž.

„A dál?“ zeptal se nenasytně pirát.

„V kajutě jsou nějaké peníze, to je všechno, co máme, přísahám,“ odpověděl, zatímco se každý kousek jeho těla trásl.

Edward dal pokyn posádce, aby prozkoumala kajutu na zádi, a pustil mužovu zarudlou tvář.

„Copak se nestydíš, přepadat loď tvé rodné země!?“ vykřikl hrdinsky jeden z mladších námořníků.

„Buď zticha!“ zarazil ho jeho soused, „Chceš nás zabít!? Omlouváme se,“ otočil se s třesoucím se hlasem zpět na piráta. „V-v-venzte si vše, co chcete. Vzdali jsme se bez odporu, nechte nás prosím žít,“ rozpačitě a koktavě téměř žebal o prominutí.

Mladík hlasitě polknul, ale ne kvůli přítelově napomenutí, ale kvůli pronikavému, rozzuřenému pohledu kapitána Tennera.

„Ty si myslíš, že pro mě vlastenectví něco znamená? Kdysi dávno tomu možná tak bylo, ale prozřel jsem. Moc dobře víš, že ty i všichni ostatní jste vykořisťováni nesmyslnými zákony a vysokými cly! Dělán jen to, co je nezbytné, abych nasytil sebe i posádku,“ odvětil Edward důrazně, potom co s rádoby hrdinou navázal oční kontakt. I když mu zpočátku, před několika lety, bylo proti srsti útočit na britské loď, posádka ho v této záležitosti přehlasovala a nedala mu na výběr, protože jedním z nepsaných pirátských pravidel byla

demokracie. Koneckonců nemohl se divit, jelikož živobytí jeho a dalších desítek námořníků se ocitlo v pozici, kdy si nemohli dovolit zvýhodňování určitých lodí. Místo toho, aby vyřešil situaci svým tesákem, rozhodl se pro spuštění záchranného člunu na vodu. Zbytek posádky se zatím svižně činil při drancování a všechny cenné předměty už byly pomalu přemístěny.

Po několika minutách, kdy černocho – skladník Strong – odsouhlasil dokončení prací, kapitán požádal o pochodeň, již na palubě před obchodníky zapálil a pronesl: „Zamysli se nad tím, co jsem řekl, chlapče,“ usmál se a poplácal ho po hlavě. „Možná se jednou staneš jedním z nás, až zjistíš, jak to na světě chodí.“ Piráti za jeho zády se začali šibalsky pochechtávat. Edward pochodeň zahodil k přednímu stěžni a vytasil svoji pistoli. Natáhl křesadlový zámek a zamířil na skupinu obchodníků. „Každopádně jsem vám spustil člun, takže hodně štěstí, od Floridy přece nejste tak daleko.“ Za hlasitého řehotu posádky se jeden obchodník po druhém pomalu blížil ke kraji paluby.

„Prosím, nedělejte to, dali jsme vám všechno, prosím!“ zoufale vykřikl jeden z vystrašených námořníků. Edward se natáhl pro jeden džbán s vodou, který ležel na zemi, a hodil ho po něm. Hned nato všichni námořníci jeden po druhém skočili do moře.

Několik svalnatých chlapů se opřelo do pák, periodicky umístěných okolo kola sloužícího k navinutí stočtyřicetilibrového závaží ze dna moře. Na odplouvající Vlaštovce někteří bedlivě sledovali, jak postavy zápasí s mořem. I Edward na svém můstku po oku sledoval situaci.

„Dostali se na něj, všichni,“ zaslechl za sebou. Část posádky šťastně zajásala a hned nato se dala taktéž do práce. Na druhou stranu kapitán se ani nepohnul a s kamennou tváří stále sledoval vzdalující se hořící vrak, jehož stěžně už vypadal jako velký hořící kříž. Pokud

ho na moři znali, bylo to určitě kvůli jeho milosrdenství. Nikdy nezabil nikoho, kdo se vzdal. Stalo se to na jeho lodi pravidlem. Vždy ale poté padla na jeho bedra tíha, když si kladl otázku, jestli jeho loď a posádka takhle vlastnost jednou nedostihne.

Na palubě Černé vlaštovky, která se už nacházela dobrou púlmíli od hořícího vraku, Edward mířil do své skromné kajuty na zádi. Současně při chůzi úkoloval muže a zadal rozkaz pro napnutí plachet a nastavení směru jihojihozápad. Vešel do místnosti a zavřel za sebou dveře, shodil ze sebe kabát a položil ho na svůj hamak, z nočního stolku vytáhl láhev kvalitního rumu a posadil se ke stolu, jenž se nacházel uprostřed místnosti a společně s jedním dělem na každé straně tak zabíral nejvíce místa. Zpod košile vytáhl a otevřel stříbrný medailonek s malou, avšak detailní kresbou krásné mladé dívky s dlouhými kaštanovými vlasy. Zadíval se na ni a jako by shodil svoji masku, již před chvílí na zajaté lodi měl. Kdyby Edwarda teď někdo viděl, pochyboval by, že před ním sedí ten samý muž. Jako by se pod slupkou prohnílého zločince skrývalo něco tajemného, něco, co z něho dělalo obyčejného smrtelníka. Dobrovolně srdce zavedl zpět do svého rodného města, aby ho vzápětí mohl utápět v alkoholu. Už ani nevěděl, kolik let uplynulo od doby, kdy se vydal na moře se slibem, že se vrátí s dostatkem peněz, aby uspokojil jejího otce a dostal od něj požehnání k sňatku. Avšak roky plynuly a Edward byl stejně chudý jako vždy. Jeho naděje na návrat domů s každým rokem jen lehce ochabla. Poslední dobou se však beznaděj přelívala a sílila nakonec i každým měsícem, dokud si neuvědomil, že už není cesty ven. O něco přišel, ale nevědomky i něco získal. Pirátství bylo v jádru víc než možností, jak si vydělat na živobytí. Bral svoji loď jako útočiště pro lidi zrazené vládou a šlechtou, stejně jako pro zotročené černochy i indiány odtáhnuté z jejich domovů. Každý z nich tímto rozhodnutím přišel o rodinu, ale jako odměnu získal novou, která představovala jediný důvod, proč Edward v životě stále pokračoval

dál. Tato posádka nebyla jen obyčejnou chátrou. Vlačovka a každý muž, který na ní plul, se stali symbolem představujícím jediné bohatství, jež kapitán vlastnil. Černá vlajka se od počátku osmnáctého století stala na jednu stranu znakem rovnoprávnosti, demokracie a možnosti vydělat si na chleba, na druhou ale představovala osobnosti, ne-li šílence, ochotné mučit, vraždit a nechávat za sebou spoušť, jakou Britské království nemohlo ignorovat. Tím celý pokus o pirátskou republiku, o níž letmo slyšel z historek starců, ztroskotat a v dnešní době, desítky let po zlaté éře, už tak jen těžko nacházel úspěch a bezpečné útočiště.

Navigátor ho vytrhl z opilého vzpomínání na domov a životní rozhodnutí, když po zatukání na dveře vešel do jeho kajuty. „Kapitáne, potřebuji vědět, jaký kurz máme udržovat, plujeme domů?“ otázel se s melodickým irským přízvukem.

„Hille?“ rozpačité vyskočil ze židle a zastrčil medailon na řetízku zpátky pod košili.

„Zase ses na ni díval, co?“ prokoukl ho a sedl si na židli vedle něj, jako k příteli a ne jako ke kapitánovi. „Neboj se, taky mi chybí rodina, sestra i matka...“ radši se neodvažoval dokončit větu. „Snad je to málo, co se jim občas pokusím poslat, nakrmí. Určitě jednou opatříme dostatek peněz, abychom se mohli na pár let někde schovat, dokud na nás svět nezapomene, a pak se pokusíme vrátit do vlasti. Snad nás v Anglii na prvním náměstí neoběsí za smích stejně chudých lidí, jako jsme byli my,“ zasmál se smutně Hill.

„Určitě jsou v pořádku, Patricku,“ snažil se ho ujistit. „Zapomeň ale na návrat domů, příteli,“ pousmál se nad jeho smutnou a bláhovou poznámkou o návratu do Anglie. „Pro svoje vlastní dobro,“ dodal upřímně a varovně. „Nicméně, jak to vidím, jen udržet tuhle loď a posádku, aby fungovala, začíná být čím dál tím těžší úkol. Z té obchodní lodi jsme si koupili čas na dalších pár týdnů, ale nikdy toho není dost a z čaje se bohužel nenasytíme.“

Zachmuřeně vstal a došel ke skřínce v rohu místnosti, z níž si podal jednu z mnoha námořních map a rozložil ji na desce stolu, už značně vybledlou a ošoupanou. „Pro jistotu pak vezmi sextant a změř naši zeměpisnou šířku a výšku,“ prohlásil před vydáním rozkazů. „Nejspíše se ale nacházíme někde zde,“ ukázal prstem na mapu. „Zamířme tedy čistě na jih a průlivem Mona se dostaňme do Karibského moře, kde se stočíme na jihovýchod a doplujeme nejkratší cestou na ostrov.“

Navigátor pokyny odsouhlasil a vydal se zpět na palubu změřit a vypočítat polohu lodi pomocí slunce a přístroje. Vlastovka se tedy vydala na týdenní plavbu. Kormidelník otočil kolem, aby loď směřovala čistě na jih, a zbytek posádky zatím plnil své úkoly. Odcizené předměty a krabice od obchodníků přemísťovaly silné paže do skladu, kde budou až do prodeje v jednom z pár zbylých zločineckých přístavů uchovány.

Skladník vždy při práci dokázal vydat za dva obyčejné muže, a tím si mezi posádkou získal svoji přezdívku, kterou si časem osvojil jako vlastní jméno. Původně prý pocházel z afrického kmene, kde se mu říkalo Akojowaku, nikomu tohle slovo ale vskutku nešlo přes jazyk a časem se z něho prostě stal Strong – chlap, na kterého jste se vždy, nejen při práci, mohli spolehnout. Býval by to i poklidný zbytek dne a plavby, kdyby právě on nenašel v jednom z balíků bavlny v podpalubí zapečetěný dopis odeslaný z Bostonu. V okamžiku, kdy si horko těžko vyhláskoval, komu je adresován, jej schoval pod košili a ujistil se, že ho nikdo neviděl. Skladník vyšel na palubu, aby našel kapitána, který zrovna pokuřoval dýmku a opíral se o čelní zábradlí můstku vedle kormidelního kola. Zamířil po schodech nacházejících se po obou stranách kapitánovy kajuty za ním. Postavil se vedle svého kapitána a opatrně se rozhlédl, připadal si jako na bidýlku s výhledem na celou palubu a její obyvatele. Třebaže se to mohlo někomu zdát jako samozřejmost, byl čas strávený posádkou

na zádi téměř nulový, a proto tento zážitek pro obyčejného námořníka znamenal pěkné zpestření dne.

„Pane kapitáne Edwarde,“ oslovil kouřícího muže lámanými slovy.

„Ano, Strongu?“ napřimil se a otočil se na něj.

„Pane kapitáne, já našel v balíku bavlny toto čtení,“ a vytáhl z košile zapečetěný dopis.

„Ukaž,“ vzal list do ruky a poodešel se Strongem kousek dál od kormidelníka do rohu zádě, kde v soukromí obálku a hlavně pečeť, detailně prohlédnul. Rozhodně se jednalo o britský znak, ale nedokázal rozeznat, od koho nebo z jakého úřadu byl poslán. Zlomil pečeť a začal studovat obsah obálky. Jelikož o hlavu vyšší černochoch neuměl dobře číst, neměl se čeho obávat, a nechal ho se dívat na zdobené klikyháky. Po dočtení našel nějakou mapu, která byla k psaní přiložena. Zmateně ji prozkoumal, ale i po několika minutách nemohl s jistotou povědět, o co se jedná. „Ví o tom dopisu ještě někdo z posádky?“ zeptal se znepokojeně.

„Ne, pane kapitáne, našel jsem to sám, nikdo mě u toho nevkoukl,“ odpověděl s lehkou pýchou a úsměv prozradil jeho mezeru mezi zuby.

„Dobře, hlavně o tom nikomu neříkej, nevím, co přesně jeho obsah znamená, a než to zjistím, bude lepší, když o něm posádka nebude vědět.“ S ustaraným výrazem ve tváři Stronga požádal, aby udržel tajemství. Poslal jej pak zpátky za posádkou se zprávou, ať ohlásí v kuchyni, že za dnešek si muži zaslouží porci rumu navíc.

Když dopis schoval do kapsy, vrátil se zpět na své místo, opřel se o zábradlí a opět potáhl ze své dýmky. Za zvuku zpěvu a smíchu v podpalubí pak přemýšlel na čerstvém slanečném vzduchu o tom, co se mu to právě dostalo do rukou.

KAPITOLA III

STARÝ ZNÁMÝ

12. března 1770

Fregata se ráno už dávno nacházela uprostřed Karibského moře. Po úspěšném vyplutí z průlivu Mona se vydala směrem na jihovýchod k četnému pásu malých ostrovů, jež v patnáctém století objevil společně s novým kontinentem cestovatel Kryštof Kolumbus. Při své první výpravě roku 1492 se dostal ke všem větším kusům země – přesněji Kubě, Haiti a souostroví Bahamy. Na dalších třech výpravách, mezi lety 1493 a 1502, pak důkladně prozkoumal Karibské moře a střední Ameriku, ale přece jen ne všechny ostrovy byly v té době pečlivě zaneseny, stejně jako nyní do novodobých map. Plavba byla klidná, muži se už těšili na čerstvou vodu a pevnou půdu pod nohama.

Ale přece jen se po cestě stala jedna zajímavá událost narušující jednotvárnost plavby. Před pěti dny si v odpoledních hodinách námořníci všimli hejna tuňáků, makrel a atlantských lososů na hladině moře. I přestože se zásoby pitné vody rychle tenčily, muži si nedokázali odpustit možnost hojného rybolovu, a tak bylo odpoledne, i přes kapitánův nesouhlas, zasvěceno chytání ryb. Někteří lovili pomocí sítě, jiní s provizorními pruty se škalou návnad, jako třeba kouskem pšeničné placky od oběda nebo citrusovými plody. Ti sklídili nejvíce posměchu, ale několik expertů bylo o kvalitě této návnady